

Phần 4

Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Mộc Tuyên đưa ta về núi Thương Lam.

Hiện giờ hắn đã ở một mình trên đỉnh núi, một mình một viện, không khí trong lành, cảnh sắc tươi đẹp... Nhưng ta hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức. Kể từ khoảnh khắc bước vào cửa viện của hắn, ta đã đảo mắt tìm bóng dáng linh kính, vì quá chăm chú nên ta vốn không có tâm tư nhìn đường, vừa không chú ý bèn đâm sầm vào lưng Mộc Tuyên.

Ta không kêu đau, cũng không lui ra, cứ vậy mà đứng áp sát vào lưng Mộc Tuyên.

Ô, nếu ta không cảm giác lầm thì sau lưng Mộc Tuyên có một vật cứng cứng, chắc là linh kính ta cần tìm.

Ta chìa ngón tay, muốn lột áo hắn cướp linh kính đi luôn... Mộc Tuyên bỗng quay lại, vai va vào ta, khiến ta thoái lui mấy bước, ánh mắt ta quyền luyện không nở trên lưng hắn.

“Người vẫn muốn đâm một dao sau lưng ta à?” Mộc Tuyên nhướn mày hỏi ta.

Ta làu bàu giải thích: “Trên lưng sư phụ có vật gì đó, con xem giúp người mà...”

Mộc Tuyên liếc ta, sau đó chỉ gian phòng bên phải: “Nhà củi chỗ đó, người thu dọn rồi vào ở đi.”

Nhà... nhà củi?

“Không vừa ý à?”

“Đâu... đâu có, tốt lắm, đa tạ sư phụ.”

Hắn gật đầu rồi về phòng mình.

Ta nghiêng rặng, cảm thấy thời gian này mình sống quá thiết thòi, nhưng cuộc đời luôn phải trải qua một số chuyện chẳng biết làm thế nào, ta tự an ủi mình, sau đó bước vào cửa nhà củi, khoảnh khắc đẩy cửa ra, bụi bặm bên trong xộc lên suýt chút khiến ta sặc chết.

Ta bịt miệng, liên tiếp lui lại mấy bước, nhìn quanh phòng - Đây quả là một gian nhà củi hoang tàn đổ nát!

Ta im lặng, tiếp tục nhẫn nhịn, cùng lắm ta cũng chỉ ở đây mấy tháng thòi, mà còn phải ngày ngày nghĩ cách trộm kính của Mộc Tuyên, nghĩ ra cũng có lỗi với hắn lắm, thòi ở chỗ tồi tệ một chút cũng được.

Ta xắn tay áo nín thở, bắt đầu thu dọn.

Vừa dọn phòng ta vừa trầm suy nghĩ, đại ma đầu nói linh kính ở trên người Mộc Tuyên, nhưng ta không ngờ hắn thật sự mang theo bên mình, một nam nhân thanh tâm quả đực lại mang theo một tấm kính bên cạnh, lẽ nào để đôi lúc lấy ra soi dung mạo xinh đẹp của mình?

Chẳng phải là có bệnh sao!

Nhưng hắn đã mắc bệnh này, ta cũng đâu còn cách nào. Xem ra hiện giờ ta muốn lấy được tấm kính này, việc đầu tiên là phải khiến Mộc Tuyên cởi y phục trước mặt ta...

Nhưng với tình hình hắn đề phòng ta quá mức như hiện giờ, chắc không dễ gì cởi y phục trước mặt ta đâu. Vậy nên ta chỉ đành dùng chút tâm kế thôi.

Ta nhớ lúc đó đại ma đầu từng nói với ta, năm xưa hắn thích âm luật, ta tự tin cong môi cười, nói đến âm luật, chuyện khác không dám nhắc chứ thối sáo thì ta là một tay lão luyện của Thương Lam ba trăm năm sau! Dùng chiêu này dụ dỗ hắn, ta vô cùng tự tin.

Đêm đó, ta khai hỏa trận đầu tiên trong cuộc chiến muốn trộm kính phải trộm trái tim trước.

Lúc đó trăng thanh gió mát, ta đứng dưới gốc cây độc nhất trong viện trên đỉnh núi, vắt sáo lên thổi, tiếng sáo du dương, uyển chuyển truyền đi ngàn dặm, trạng thái của ta tốt đến mức bản thân ta cũng không tìm được mà mê mẩn.

“Người đang ồn ào gì vậy?”

Một câu hỏi đột ngột vang lên, cắt ngang tiếng sáo của ta. Ta chớp mắt nhìn Mộc Tuyên: “Con đang thổi sáo đó sư phụ.”

Mộc Tuyên nhìn ta một hồi: “Người muốn ở đây thì có bốn quy tắc, chăm làm việc, đọc nhiều sách, ăn ít cơm, không ồn ào.”

Ồn... ồn ào?

Ta cảm thấy nhân cách của mình bị tổn hại: “Sư phụ, người không thể si nhục người ta như vậy, con thấy con thổi sáo cũng hay lắm mà.”

“Hay?” Câu hỏi vặn này ta nghe cứ như đang mỉa mai. Ta trầm bất mãn, đang định nói, bỗng Mộc Tuyên bước tới một bước, giật cây sáo trong tay ta, lấy tay áo ta chùi cây sáo, tiếp đó vắt sáo lên thổi ra giai điệu đầu tiên.

Rồi tới lượt ta ngây người.

Cuối cùng ta cũng biết, lúc đó trước mặt đại ma đầu, ta vỗ ngực bảo đảm nhất định có thể dùng sáo khiến Mộc Tuyên bái phục, biểu hiện im lặng của hắn có ý nghĩa gì - Hắn đang do dự xem có nên ngăn cản ta tự chuốc nhục nhã không.

Nhưng lúc đó, ta lại dùng sự thật rằng ‘Dù sao ta cũng không biết làm gì khác’ để chặn họng hắn lại.

Tiếng sáo quá đẹp, thổi bay tất cả suy nghĩ hỗn tạp của ta. Cuối cùng khiến cho mắt ta chỉ còn lại bóng dáng Mộc Tuyên, hấn tựa như một đóa hoa quỳnh nở rộ dưới ánh trăng, đẹp đến mức khiến lòng người hoảng hốt.

Hết khúc nhạc, Mộc Tuyên buông sáo, nhìn ta đang ngơ ngác, hấn nhét sáo vào tay ta: “Hiểu chưa? Bởi vậy sau này tìm chỗ không có người mà thổi.”

Ta cảm sáo, cực kì khó hiểu, cuối cùng không nén được hiếu kì trong lòng, trước lúc hấn quay người, ta hỏi: “Sự phụ, có phải cuộc đời của người có nỗi niềm khó nói không?”

Mộc Tuyên ngậy ra, sau đó quay đầu nhìn ta, một lúc sau mới nói: “Vừa rồi ta nói gì?”

Ta cụp đầu: “Ăn ít cơm, không ồn ào.” Đối diện với ánh mắt hấn, ta lúi thủi đi vào nhà củi, “Con về phòng ngủ đây sự phụ. Ngày mai gặp.”

Nhưng nằm trên giường cỏ tranh, ta nhìn ánh trăng ngoài khe hở trên xà nhà, thật sự cực kì khó hiểu. Mộc Tuyên này đạo thuật giỏi, thiên bẩm cao, khí chất xuất chúng, lại còn thổi sáo hay, đường rộng thênh thang sáng sủa đang bày ra trước mắt hấn, hấn mắc bệnh gì mà tại sao phải nhập ma bằng được vậy?

Ta thấy chờ sau này liên lạc được với đại ma đầu, ta liệu chết cũng phải hỏi hấn chuyện năm xưa.

Ta kìm nén sốt ruột, bình tĩnh chung sống với Mộc Tuyên một tháng. Thời gian này mỗi ngày ta quét dọn tiểu viện rất sạch sẽ, ngoan ngoãn dậy sớm nấu cơm nấu cháo cho hấn. Thành tâm thành ý đến mức bản thân ta cũng cảm động.

Nhưng Mộc Tuyên này dường như không chút động lòng, hấn vẫn không chịu cởi y phục trước mặt ta... Thôi được rồi, tuy yêu cầu này hơi kì quái, nhưng ta có thể cảm giác được Mộc Tuyên không hề bớt đề phòng ta, hấn vẫn đang quan sát ta, vì vậy ta vẫn chưa tìm được cơ hội liên lạc với đại ma đầu.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu. Một tháng nay hấn quan sát ta, ta đương nhiên cũng quan sát hấn, hơn nữa còn có thu hoạch rất lớn.

Ta nắm rõ quy luật sinh hoạt của Mộc Tuyên.

Hấn rất thích sạch sẽ, trong điều kiện khó khăn trên núi nhưng hấn vẫn kiên trì mỗi ngày đều đến suối lạnh ở hậu sơn tắm rửa.

Tuy ta cảm thấy hành vi đi ngâm nước lạnh giữa mùa đông thật quá bệnh hoạn, nhưng dù sao hấn cũng đã cho ta cơ hội ra tay.

Ta tốn hết mười ngày nắm rõ đường ở hậu sơn, định tối nay, chờ khi Mộc Tuyên đi tắm, ta vòng qua đường nhỏ đến lục lợi y phục hấn cởi bỏ bên cạnh. Ta còn vác theo chậu và khăn, đến lúc đó nếu bất cẩn bị phát hiện, ta cứ nói ta cũng đi tắm là xong.

Ta cảm thấy kế hoạch của ta rất hay, không hề sơ sót.

Nhưng cuối cùng ta vẫn đánh giá thấp năng lực của Mộc Tuyên.

Ta vòng qua đường nhỏ, nhìn thấy y phục hần cởi ra để bên hòn đá to, ta len lén mò tới, nhưng còn chưa đụng vào y phục hần đã bị tóm cổ áo.

Ta hồi hộp quay đầu, quả nhiên là Mộc Tuyên.

Hần đang mặc quần, chỉ khoác một chiếc áo ngoài, vòm ngực rắn chắc thoát ần thoát hiện, ta nuốt nước bọt.

Ánh mắt hần sắc lẹm: “Lén lén lút lút theo ta làm gì?”

Ta chìa chậu và khăn trong tay cho hần xem: “Hôm nay con quét dọn hơi mệt nên cũng muốn đi tắm...”

Hần nhìn ta một lúc: “Khéo thật.” Hần nói, “Hôm nay ta không muốn tắm, người tắm trước đi.” Nói xong, hần xách cổ áo ta vút một cái, cả người ta bay ra, “tôm” một tiếng, nước suối lạnh lẽo thấu xương nhấn chìm ta trong phút chốc.

Không khí lập tức biến thành bọt cùng nhau chui lên mặt nước. Ta vô thức muốn đập nước nổi lên hít thở, nhưng nước quá lạnh, ta chỉ cảm thấy hai chân co giật như chuột rút! Ta cuống lên, một ngụm nước lạnh chui vào khoang ngực, chỉ trong phút chốc, ta bắt đầu mơ màng trợn trắng mắt.

Không thể dùng thuật Tị thủy...

Ta là nửa người nửa ma, bình thường trong cơ thể không có chút ma khí nào, nếu lúc đó ta không để mặc đại ma đầu đưa tay thăm dò khí tức trong cơ thể ta, hần cũng không thể nào biết được thân phận của ta. Mộc Tuyên biến thành đại ma đầu không nhìn ra, Mộc Tuyên hiện giờ đương nhiên cũng không nhìn ra, hần vẫn luôn coi ta là người... Nếu lúc này ta dùng thuật Tị thủy, nếu hần phát hiện ra ta là nửa ma, với thân phận đệ tử phái Thương Lam của hần hiện giờ, nhất định sẽ không nói hai lời mà chém ta ngay.

Sao ta lại chết không rõ không ràng ở đây chứ?

Nước suối lạnh lẽo xộc vào miệng ngày càng nhiều, bỗng lúc này, một bàn tay ấm nóng kéo lưng ta, ẵm ta lên trên. Ta áp vào một vòm ngực ấm áp. Nhưng chưa áp được bao lâu, ta cảm giác mình bị vút trên hòn đá như một con cá chết, sau đó ngực bị ấn mạnh mấy cái, mạnh đến nỗi suýt chút ấn phẳng ngực ta.

Ta sặc ra mấy ngụm nước, sau đó bắt đầu dốc sức hít thở.

Trước mặt là Mộc Tuyên ướt đầm, nước trên tóc hần nhỏ tí tách lên mặt ta, ta loáng thoáng nghe hần đang chê bai: “Vô dụng quá...”

Ta siết nắm đầm, đè nén thôi thúc muốn chửi cha mắng mẹ, quay đầu nhìn khung trời sao mênh mông, tưởng tượng mình là mặt trăng ở chân trời, những chuyện phàm tục đều không thể nào kích động cảm xúc ta. Ta mơ tưởng một hồi, cuối cùng cũng xoa dịu được bản thân.

Thở một hồi, theo tâm trạng lắng xuống còn có nhiệt độ cơ thể ta. Y phục toàn thân ta ướt đầm, gió ngày đông thổi qua, y phục dán chặt vào người ta còn lạnh lẽo hơn nước suối ban nãy.

Môi ta bắt đầu run rẩy: “Sư sư sư phụ, con không tắm nữa... chúng ta về... về về về đi đã.”

Mộc Tuyên nhướn mày: “Lạnh à?”

Có mắt mà không biết nhìn sao? Lẽ nào tự ta kích động đến mức run rẩy thế này sao? Ta lại nhìn những lời đã dâng lên tới cổ họng, chỉ ngoan ngoan gật đầu.

Mộc Tuyên không động đậy, im lặng quan sát ta hồi lâu.

Thật không hổ là cùng một người với đại ma đầu, thói quen đáng ghét này đúng là y hệt nhau, ta đã sợ hãi đến mức này rồi, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng không được sao...

Ta liêm môi, vừa định hỏi thẳng hấn, nhưng lúc này hấn bỗng quay người bỏ đi.

Ta ngây ra, ôm cánh tay ngồi dậy, nhưng thấy hấn đến bên hòn đá lấy y phục vứt dưới đất ban nãy.

Mắt ta sáng lên, nhìn thấy linh kính được gói trong y phục.

Ném cho ta! Ném cho ta!

Ta nghe thấy tiếng hô hào hùng hồn nhất đang sục sôi trong lòng. Một thoáng sau, đúng là hấn ném y phục cho ta, nhưng mà... chỉ có y phục thôi.

Hấn giấu linh kính sau lưng, sau đó đứng về phía bên kia hòn đá: “Thay y phục ra rồi về.”

Ta cầm y phục hấn, ngây ra một hồi mới hiểu, hiện giờ tên này đang áy náy đây mà! Hôm nay hấn ném ta xuống nước nhất định là muốn thử xem ta có pháp thuật không. Kết quả không ngờ suýt chút chìm chết ta thật.

Ta thò đầu nhìn ra phía sau hòn đá, hấn đang dựa vào tảng đá, nhìn về phía trước, ánh mắt chăm chú, tác phong chính nhân quân tử.

Ta thở phào, cũng may vừa rồi dưới nước ta nhìn được nên không lộ sơ hở, nếu không thì thứ kéo ta lên không phải là một bàn tay ấm nóng mà là Hề Phong kiểm sát khí lạnh lẽo...

Tâm tư của hấn cũng khá sâu. Nhưng lần này ta suýt chết ngộp, chắc ít nhiều gì hấn cũng tin... một phần lời ta nói lúc trước rồi chứ nhỉ? Ít ra là tin chuyện ta không biết pháp thuật.

Ta cởi y phục ướt thay y phục của Mộc Tuyên vào, Mộc Tuyên trông không mập, nhưng y phục hấn trông lên người ta cứ như đang trông lên người trẻ con.

“Thay xong chưa?”

Hấn chờ bên kia tảng đá đến mắt kiên nhẫn.

“Dạ, xong rồi.” Ta đi ra, “Sư phụ, tầm vóc người cường tráng thật, y phục rộng quá.” Ta một tay kéo cổ áo, một tay xách tà áo, nhìn xuống chân mình, ta phát hiện cho dù mình kéo thế nào, một bàn tay cũng không thể nào hoàn toàn

xách y phục lê dưới đất lên được. Ta biết hẳn thích sạch sẽ, chỉ đành bắt lực ngừng đầu nhìn hẳn, “Sự phụ, thật sự con không cố ý đâu, ngày mai con bảo đảm sẽ giặt sạch sẽ y phục này cho người.”

Hắn nhìn ta, ánh mắt trầm lặng bỗng ngỡ ngàng hơn thường ngày đôi chút.

Ta chớp mắt nhìn hẳn: “Sự phụ?”

Ánh mắt hẳn khẽ động, quay đầu đi: “Đi thôi.”

Lẽ nào! Lẽ nào đây chính là... xấu hổ trong truyền thuyết!

Trong một tháng nay, ta hao tổn hết một trăm lần tâm tư cũng không đổi được nửa ánh mắt của hẳn, nhưng đứng trước mặt hẳn trong bộ y phục rộng thùng thình, toàn thân ướt đẫm tóc tai rũ rượi này là có thể dẫn dụ được cảm xúc hẳn xao động sao?

Nam nhân... quả nhiên là...

Ta nghiêng răng, bắt đầu suy ngẫm kĩ càng về khả năng trực tiếp dùng sắc dụ dỗ Mộc Tuyên sau đó lấy linh kính.

Chương 11

Hậu quả của việc ngâm nước lạnh và hứng gió lạnh là, mấy chục năm chưa bệnh một lần, cuối cùng ta đã ngã bệnh.

Mặt ta đỏ bừng, tay chân mềm nhũn, nhưng y phục ta hứa giặt cho Mộc Tuyên hôm qua vẫn chưa giặt, ta biết hẳn là người tính toán chi... à, là người tôn trọng lời hứa, vậy là ta trở mình xuống giường, lấy nước bắt đầu vò y phục.

Hôm nay không biết Mộc Tuyên chạy đi đâu mà không có đây, ta giặt y phục một hồi, bỗng ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Mới đây nghe người ta nói sự huynh nhận một nữ đồ đệ, đệ vẫn không tin, thì ra là thật à!”

Ta quay đầu nhìn, Mộc Tuyên và một nam nhân khác sóng vai bước vào sân, họ mặc y phục giống nhau, nhưng nụ cười trên mặt “sự đệ” đẹp hơn Mộc Tuyên rất nhiều: “Nếu vậy giờ đệ cũng là sự thúc rồi.” Hẳn vừa nói vừa đi về phía ta, khi còn cách ta ba bước, hẳn chau mày: “Sự huynh, đồ đệ của huynh... có phải không ổn không?”

Mộc Tuyên bước tới từ sau lưng hẳn, nhìn ta rồi cũng chau mày: “Người bệnh rồi à?”

Ta gật đầu: “Hình như là vậy.”

Sự đệ lập tức la lên: “Vậy sao còn giặt y phục?”

Ta cúi đầu: “Hôm qua đã hứa với sự phụ giúp người giặt y phục.”

“Sự huynh! Sao huynh có thể ngược đãi đồ đệ mình như vậy! Đệ phải đi méc sự phụ!”

“Mộc Ngọc, im miệng.” Nghe thấy câu này của Mộc Tuyên, Mộc Ngọc lập tức cắn môi, không dám lên tiếng nữa. Thì ra không chỉ đối với ta, ngay cả đối với sư đệ đồng môn hấn cũng... kiệm lời ít nói như vậy, “Để y phục đó, về phòng nghỉ đi.”

Ta gật đầu, rửa tay, chà chà lên người rồi quay về phòng, lúc ngang qua người Mộc Tuyên, ta khụy chân, cúi đầu lên người hấn.

Đúng vậy, không sai, ta cố ý đó.

Ta túm lấy y phục hấn, rên hừ hừ mấy tiếng, cho dù không khỏe cũng phải diễn cho chân thực chứ.

Mộc Tuyên vô thức đỡ ta, nhưng hiển nhiên hấn không quen tiếp xúc với người khác kiểu này chút nào, cơ thể cứng đờ ra. Còn sư đệ Mộc Ngọc của hấn bên cạnh lại cuống cuống: “Ồi chao, ngất rồi ngất rồi, giờ phải làm sao đây, nó bị bệnh gì vậy? Còn sống được không?”

Mộc Tuyên cứng người một hồi, nhưng cũng quay đầu trả lời sư đệ: “Bị thương hàn thôi, dưới núi có thuốc.”

“Đệ đi lấy đệ đi lấy.” Mộc Ngọc nự kiếm bay lên, vội vã đi mất, chỉ để lại trong không trung một câu, “Đừng để nó chết nhé, mới vừa gặp mặt thôi, còn chưa kịp gọi đệ một tiếng sư thúc nữa mà.”

Xin chào sư thúc, tạm biệt sư thúc, sư thúc thật biết điều!

Thân hình ta lại dựa vào Mộc Tuyên thêm một chút. Thấy hấn không phản ứng, ta dứt khoát trượt xuống dưới, quả nhiên, hấn đưa tay chộp lấy tay ta, một tay ôm eo ta, không để ta ngã xuống đất.

Bất kể động tác này là vì hôm qua áy náy hay hấn thật sự mềm lòng, tóm lại ta cũng đã đạt được mục đích, ta vui sướng nghĩ, ôm đi ôm đi, chúng ta hãy thân mật thêm một chút nữa đi, chẳng bao lâu người sẽ không còn đề phòng ta nữa.

Mộc Tuyên diu ta vào phòng, đẩy cửa nhà củi ra, hấn nhìn bức tường lọt gió và mái nhà bị ánh nắng xuyên qua, đáng vẻ càng thêm yên lặng.

Ta chỉ chỉ chiếc giường phủ cỏ tranh: “Sư phụ, con ngủ ở đó. Người ném con lên trên được rồi.”

Mộc Tuyên không động đậy, một hồi sau, hấn quay người diu ta về phòng mình. Hấn đặt ta nằm trên giường mình, sau đó còn rót một ly trà đút ta uống. Uống ngụm trà nóng này, tim ta đang nhỏ máu...

Thì ra người thích kiểu yếu đuối, nói sớm đi chứ, giờ nào khắc nào ta cũng có thể ngã xuống đất ngay!

Mộc Tuyên đắp lên đầu ta một chiếc khăn lạnh, sau khi hầu hạ những chuyện lật vạt xong, hấn lại không đi ngay, có lẽ lo bệnh tình ta trở nặng, hấn cứ mãi ở bên cạnh ta, nhưng có lẽ trông chừng quá chán, đối diện với ta lại quá ngại ngùng, hấn dứt khoát cầm một cuốn sách lên đọc.

Ánh mắt ta rơi trên gương mặt nghiêng nghiêng, lẳng lẳng nhìn một hồi, đầu óc ngày càng mê man, cuối cùng ta bắt đầu không tìm được mà chớp mắt.

“Sự phụ.”

“Hả?” Hấn quay đầu nhìn ta.

Trong ánh sáng ngược, vẻ mặt hấn dịu dàng một cách hiếm thấy.

Vậy là trong khoảnh khắc đó, ta quên mất mình muốn nói gì, bất giác buột miệng nói: “Mắt người đẹp thật.”

Mộc Tuyên ngây người. Ta không tiếp tục nghiên cứu biểu hiện của hấn nữa, nhắm mắt thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, người trông chừng bên cạnh ta đã biến thành Mộc Ngọc. Ta chớp mắt, tìm quanh phòng một vòng.

“Đừng nhìn nữa, sự phụ người bị sự phụ ta gọi đi mở hội nghị rồi.” Hấn cười hi hi nói, “Tiểu nha đầu người trông cũng dựa dẫm vào sự phụ quá nhỉ.”

Ta cười ngọt ngào: “Sự phụ đã cứu con, con đương nhiên phải dựa dẫm người. Đa tạ sự thúc giục sự phụ chăm sóc con.”

Mộc Ngọc nghe thấy hai chữ “sự thúc” này dường như rất đắc ý, hấn ngoeo đầu cười cười, rồi lại quay sang nói với ta, “Sức khỏe người cũng khá, chỉ một chén thuốc đã hạ sốt rồi, xem ra có thể chạy theo bọn ta rồi.”

“Chạy?” Ta nghi hoặc, “Chạy đi đâu?”

“Sự phụ người không nói với người sao? Gần đây ở Tỉnh sơn phương Bắc nhiều lần có tiểu yêu tiểu quái xuất hiện, quấy nhiễu dân lành, Sơn chủ Tỉnh sơn đến phái Thương Lam xin giúp đỡ. Đệ tử đời bọn ta rất hiếm khi ra ngoài rèn luyện, bởi vậy sự phụ thương lượng với đại sư huynh, cho đại sư huynh dẫn bọn ta nhân cơ hội này ra ngoài học hỏi.”

Mắt ta sáng lên, cơ hội tốt đây! Rời khỏi núi Thương Lam, đến hang ổ yêu quái, tới lúc đó đánh nhau loạn cả lên, ai mà biết ai vào ai nữa. Lúc đó ta che mặt, lấy dao rạch thắt lưng Mộc Tuyên cướp kính là có thể chạy được rồi!

“Xem người kích động chưa kìa, mắt xanh hết rồi.” Mộc Ngọc cười rất vui vẻ, “Ngày mai đi rồi, vốn tưởng người bệnh đi không được chứ, nhưng giờ xem ra sức khỏe người cũng không thành vấn đề...”

“Nó không đi.”

Ngoài cửa bỗng truyền đến một giọng nói lạnh nhạt. Mộc Tuyên bước vào, ngồi trên bàn viết gì đó.

Đừng mà! Cho ta đi đi! Đây là cơ hội ngàn năm hiếm gặp mà!

Mộc Ngọc cũng hơi ngỡ ngàng: “Tại sao không cho nó đi?”

“Nó mới nhập môn không lâu, ngay cả tâm pháp ta cũng chưa dạy, nó sẽ trở thành gánh nặng.”

“Không đâu!” Ta uất ức lên tiếng.

Mộc Tuyên không đếm xỉa đến ta, sau khi viết xong mảnh giấy bèn đi ra ngoài, thiết nghĩ là dùng pháp thuật để truyền tin. Ta ra về tội nghiệp nhìn Mộc Ngọc: “Sư thúc... Ta kéo kéo tay áo hử, “Từ nhỏ con đã không có kiến thức, con cũng muốn ra ngoài học hỏi.”

Mộc Ngọc nhìn ta, rồi lại nhìn tay áo bị ta kéo, gãi gãi đầu, cuối cùng nghiêng răng nói: “Được! Ngày mai ta lên đưa ngươi theo.”

Sư thúc, người quả nhiên là một sư thúc tốt.

Chương 12

Ngay hôm sau, các đệ tử phái Thương Lam thu dọn đồ đạc xuất phát từ sớm. Còn Mộc Tuyên trời chưa sáng đã xách tay nải ra đi. Lúc trời mờ sáng, Mộc Ngọc đến gõ cửa, ta xách tay nải mở cửa chui ra: “Sư thúc, con đợi người lâu lắm rồi đó!”

Mộc Ngọc có tật giật mình nhìn quanh nhìn quất: “Ta phải chờ họ đi rồi mới tới đón ngươi được chứ!”

Ta ngây ra: “Họ đi hết rồi, vậy làm sao chúng ta đi theo được?”

Mộc Ngọc cười gian xảo, trường kiếm ra khỏi vỏ lơ lửng trong không trung: “Ta đến muộn quen rồi, họ không để ý đâu, họ đông người đi chậm, chúng ta ngự kiếm một lúc là đuổi kịp ngay. Tốc độ của sư thúc đây là nhanh nhất phái Thương Lam đó...”

Ta không chờ hử nói hết đã trèo lên kiếm: “Sư thúc, người nhanh lên đi.”

Hử thoáng ngây người, lúc này mới nhảy lên: “Ngươi cũng to gan thật, chưa học ngự kiếm cũng dám trèo lên thanh kiếm đang bay.”

Về mặt ta hơi gượng gạo: “Chẳng phải là con... tin tưởng sư thúc pháp lực cao cường sao?”

Những lời êm tai rất có tác dụng với Mộc Ngọc, hử đắc ý bật cười, kêu một tiếng bảo ta nắm chặt, tiếp đó ngự kiếm bay lên tận mây xanh.

Mộc Ngọc nói không sai, đích thực hử nhanh chóng đuổi kịp được đoàn người.

Mộc Ngọc luôn ngự kiếm bám theo sau, không để Mộc Tuyên phát hiện ra ta, tuy ta cảm thấy đây chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng bị phát hiện trễ một chút dù sao cũng đỡ hơn là bị phát hiện quá sớm. Tới lúc đó đi xa rồi, còn ai rảnh rỗi đưa ta về nữa đâu...

Ngự kiếm đi đường rất chán, dọc đường thỉnh thoảng có mấy đệ tử phái Thương Lam cố ý đi chậm trò chuyện với Mộc Ngọc mấy câu, sau khi nghe thấy ta là đệ tử của Mộc Tuyên, họ đều nhìn ta với ánh mắt ngưỡng mộ thêm

chút kì quặc, còn có mấy người nói trước mặt ta: “Các sư phụ còn chưa nói đệ tử đòi chúng ta được nhận đồ đệ nữa, vậy mà Mộc Tuyên huynh ấy không xin phép đã làm rồi...”

“Đệ biết gì chứ, Mộc Tuyên sư huynh được định sẵn là người kế thừa vị trí Tôn giả, đương nhiên khác với chúng ta.”

“Còn nhận một nữ đồ đệ nữa chứ...”

Mấy câu ngắn gọn của họ đều mang ý khinh miệt. Mộc Ngọc vờ như không nghe thấy, có điều tốc độ ngự kiếm chậm lại nhiều, cuối cùng cách bọn họ thật xa.

“Mấy sư đệ môn hạ của Nam sư thúc ai cũng quái gở dị hợm quen rồi, người đừng để ý đến họ.”

Ta vốn dĩ không hề để ý.

Nhưng nhìn thấy cảnh hôm nay khiến ta có chút cảm xúc, một tháng ở đây ta chỉ ở trên núi của Mộc Tuyên, tính đến hiện giờ chỉ thấy hấn đi cùng sư thúc Mộc Ngọc này. Xem ra quan hệ giữa Mộc Tuyên hiện giờ và sư huynh đệ đồng môn không được tốt lắm.

Nhưng mà nghĩ cũng phải, khoan nói tính tình khiến người ta tức chết của Mộc Tuyên, chỉ nói thân phận địa vị của hấn thôi cũng khó xử lắm, rõ ràng mọi người là sư huynh đệ đồng cấp, nhưng chỉ có đãi ngộ của hấn là cao hơn một bậc, ngay cả chỗ ở cũng đơn độc chiếm một ngọn núi như các sư phụ. Vị trí người kế ngôi Tôn giả được quyết định từ lâu tuy bề ngoài khiến hấn được ngưỡng mộ, nhưng sau lưng không biết phải hứng bao nhiêu nguyên rủa đổ kị.

Hiện giờ sư phụ hấn lại cho hấn đưa một đoàn người đi trừ yêu, có một số người không nói trước mặt, nhưng sau lưng Mộc Tuyên chắc chắn đã liếc xéo đến vẹo cột sống hấn rồi.

Xem ra hấn đảm đương vị trí đại sư huynh vẻ vang này cũng không dễ dàng gì.

Bởi vậy, vì hấn bất mãn với những chuyện này nên mới nhập ma sao? Ta vô thức cảm thấy không phải, tuy chỉ tiếp xúc với Mộc Tuyên một tháng, nhưng ta nghĩ hấn không phải là người bị những chuyện này ảnh hưởng.

Vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ...

Tốc độ của đoàn người đứng là rất chậm, tuy ngự kiếm nhưng đi suốt một ngày vẫn chưa tới Tĩnh sơn, đến khi trời tối, Mộc Tuyên ở phía trước ra lệnh cho mọi người tới bờ hồ bên dưới chính đốn nghỉ ngơi, đến ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Ta kéo áo Mộc Ngọc, kêu hấn cố gắng chặn ta lại, không để Mộc Tuyên nhìn thấy, nhưng cuối cùng vẫn có một bóng người từ xa ngự kiếm bay đến, cản trước mặt Mộc Ngọc.

Mộc Ngọc gãi đầu cười: “Sư huynh...”

Mộc Tuyên im lặng nhìn ta và Mộc Ngọc một hồi, ta khó chịu nhất là hắn im lặng không lên tiếng kiêu này, nên dứt khoát khai thật: “Là con kêu sư thúc đưa con ra ngoài học hỏi! Người mắng con đi.”

Mộc Tuyên lại im lặng một hồi: “Thương hàn khỏi chưa?”

Câu này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, tiếp đó vội đáp: “Khỏi rồi khỏi rồi khỏi rồi, khỏi hôm qua rồi.”

Mộc Tuyên liếc nhìn đôi tay đang kéo áo Mộc Ngọc của ta.

Vì kiểm chặt, nên ta chỉ đành đứng sát Mộc Ngọc, vốn dĩ cảm thấy chẳng có chuyện gì, nhưng bị ánh mắt Mộc Tuyên lướt qua, ta lập tức cảm thấy cả người đều không ổn.

“Qua đây.”

Ta nghĩ chắc tai ta có vấn đề gì rồi nên mới nghe thấy Mộc Tuyên nói với ta hai chữ “Qua đây”. Ta không dám chia tay ra: “Sư phụ muốn đưa con về núi Thương Lam sao?”

Mộc Ngọc nghe vậy, lập tức bảo vệ ta: “Sư huynh, đã đi được nửa đường rồi mà...”

“Ai nói ta muốn đưa nó về?” Mộc Tuyên chau mày, bực bội chia tay về phía ta: “Qua đây.”

Ta chớp mắt, lòng thầm nói hắn không đưa ta về, muốn làm gì cũng được. Rồi lập tức nắm tay Mộc Tuyên nhảy sang kiếm của hắn.

Mộc Tuyên không nhìn Mộc Ngọc lấy một lần, quay người ngự kiếm đáp xuống. Tiếng gió lướt qua bên tai ta: “Nó là sư thúc của ngươi, tuổi tác dung mạo không khác ngươi bao nhiêu, ngươi có biết tránh né là gì không?”

Ta bĩu môi, thầm nói, sư phụ trông cũng đâu hơn con bao nhiêu tuổi chứ!

Lúc đáp xuống đất, ta liếc mắt phát hiện trên một gốc cây nhỏ trước mặt có một ấn kí như có như không, hình dạng ấn kí này ngày ngày ta nằm mơ cũng thấy, chính là hình dạng linh kính.

Ta thầm suy nghĩ, đoán là đại ma đầu đến rồi, lập tức ổn định tâm thần, âm thầm ứng phó với Mộc Tuyên, chờ đến đêm, mọi người đều ngủ say ta mới bò dậy.

Ta vừa cử động, Mộc Tuyên ngồi tựa vào gốc cây bèn mở mắt: “Đi đâu đó?”. Giọng nói tỉnh táo như vừa rời khỏi cơn ngủ.

Ta giật mình, nhưng cuộc sống “nội gián” bao lâu nay đã rèn luyện kỹ năng diễn xuất của ta, ta dụi dụi mắt, chỉ gốc cây hẻo lánh phía sau: “Bụng con hơi khó chịu, sư phụ giúp con trông chừng, đừng cho ai qua đó nhé.” Nói xong ta bèn đi về gốc cây kín đáo kia.

Một mạch đi thật xa, đến khi ánh lửa hơi mơ hồ, ta vẫn cảm giác được ánh mắt của Mộc Tuyên dừng trên người mình. Hắn biết Thiên lý nhãn, không dễ dàng để ta chạy mất vậy đâu.

Ta thảm nhiên rãng, quyết tâm tìm một bụi cỏ cời thắt lưng quần ra... Ánh mắt bám theo ta lập tức biến mất.

Ta khom người, thở phào một hơi, nhưng còn chưa kịp mặc quần vào, một bóng người bỗng đứng trước mặt ta.

Là đại ma đầu.

Hắn nhìn ta, vẻ mặt trầm lặng.

Tình này cảnh này, ngay cả ta xưa nay ghét im lặng cũng có mấy phần im lặng.

Cũng may hắn tự giác, biết điều quay đầu đi chỗ khác, cho ta thời gian kéo quần lên.

Ta vừa lúng túng lóng ngóng cột lưng quần lại, vừa quay đầu quan sát, thấy Mộc Tuyên bên kia vẫn chú ý đến bên này, ta lại vội quay đầu ra dấu bằng miệng với đại ma đầu: “Đi thôi, ở đây gần quá.”

Đại ma đầu nghiêng mắt nhìn ta, hiển nhiên hoàn toàn không để tâm: “Ta bày kết giới rồi.”

Ta ngây ra, quay đầu nhìn lại, nhưng không hề cảm giác được khí tức của kết giới, đại ma đầu liếc ta nói, “Người không nhìn ra, hắn cũng vậy.”

“Hắn” này đương nhiên là nói Mộc Tuyên. Ta vẫn rất tin lời đại ma đầu, lập tức thở phào: “Nói sớm đi chứ, làm ta cứ như đang lên lút vụng trộm vậy...”

Đại ma đầu nhìn ta không nói.